

благовѣрны царь вѣсѣмь Сръблемь и Гръкомь и странамь Българскимь... (Ст. Новаковић, Законик Стефана Душана цара сръбског. У Београду 1898, стр. 3).

Като владѣтель и на българи той се титлува напр. и въ една грамота, издадена въ Мелникъ прѣзъ 1350 г.: ... **Сѣго** ради азъ, благовѣрний и о Христѣ царь **Стефанъ Сръбленъ** и Гръкомь и Българомь... (Ст. Новаковић, Законски споменици, Београд 1912 г., стр. 708).

Въ друга грамота, дадена прѣзъ 1347 г. на Хилендарския манастиръ отъ Душана, послѣдниятъ се подписва: **Стефанъ** къ Христа Бога благовѣрны царь и самодръжць **Сръбленъ** и Гръкомь и Българомь (Miklosich, Monumenta serbica, p. 124; Новаковић, Законски споменици, стр. 417).

Като владѣтель на българска земя (Македония) е названъ Стефанъ Душанъ и въ единъ старъ български паметникъ, именно въ историята на Зографския манастиръ, запазена на пергаментъ по прѣписъ отъ XV в. въ сщия манастиръ, № w. л. 14. Като се говори за посѣщението на Стефана Душана прѣзъ 1351 г. въ Зографъ и за унищожението отъ негова страна на нѣколко манастирски хрисовули, казва се: **И приде вѣсѣтъи и хѣлюбни црь Стефанъ сръбскы, држещий българскѣ землю...** (Йор. Ивановъ, Български старини, стр. 35).

Въ сръбската хроника въ Печската патриаршия се твърди за Душана, че владѣлъ български земи, за което носѣлъ и титулъ „български“: **Сѣмъ ѿцъ снаслѣдовааъ сынъ егокъ шестый Стефанъ Неманъ реченный Душанъ, его же снана областъ толнкѣ великѣю крѣпость воспріаа бывше, иже землю болгарскѣ и косанскѣ сръбскомѣ краљеткѣ привѣщениѣмъ приткорнаъ бѣше и сѣбѣ царемъ: сръбскон, греческон и болгарскон области назвакъ** (Обшти лист из патријаршије Пећске. Гласник XXXIV. Отд. отпечатъкъ. Бѣлградъ 1872, стр. 87).

И българскиятъ историкъ Паиси прѣзъ 1762 г. твърди сщщото: Той **Стефанъ** взелъ неколико земля ѿ Грци и отъ Болгаріи но вѣсма за кратко била то негово цѣтко ѿнъ покорна ѿхридского краля и ѿни тамошни Болгари и писалъ се црь **Българомъ** (Исторія Славѣноболгарская, Изд. Йор. Ивановъ, стр. 50.)